

opusdei.org

Prelatovo pismo (december 2011)

Prelat v decembrskem pismu spodbuja k pripravi na Gospodovo rojstvo tako, da prav živimo advent in praznik Brezmadežne.

12. Dec. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Vstopili smo v advent, ki nam prinaša klic k obnovitvi našega upanja, ki ni kratkotrajno, minljivo upanje, temveč gotovo zaupanje, ker

prihaja od Boga. To veselja polno pričakovanje, *tako značilno za tedne pred božičem, je temeljna drža kristjana, ki želi rodovitno doživeti ponovno srečanje s tistim, ki prihaja, da bi bival med nami: z Jezusom Kristusom, učlovečenim Božjim Sinom*[1].

Prejšnjo nedeljo smo pri prvem mašnem berilu poslušali besede preroka Izaija, ki ga je razžalostilo stanje izvoljenega ljudstva. Tisti moški in ženske so zakrknili svoja srca in se oddaljili od Boga, zato se je prerok obrnil h Gospodu in ga prosil, naj jih spreobrne: *Vrni se zaradi svojih služabnikov (...). O da bi predrl nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore!*[2]. Ta klic na takšen ali drugačen način pogosto odmeva v teh tednih; tudi mi, pozorni na glas Cerkve, iskreno ponavljamo: *Veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi tuæ*[3]; pridi, Gospod, in nikar se ne mudi, razveži grešne

vezi svojega ljudstva. Liturgija nam zagotavlja: *skoraj bo prišel Gospod, naš kralj, ki bo Emanuel, kar pomeni: Bog z nami*[4]. In res je tako: **Gospod prihaja, da bi izničil moč zla in vsega, kar nas še vedno lahko zadržuje daleč od Boga, da bi nam povrnil prejšnji sijaj in prvotno očetovstvo**[5].

Kolikokrat smo že klicali s srcem in z ustnicami: *veni, Domine Iesu*[7]? Okušajmo ta stavek iz Svetega pisma, ki ga liturgija prenese na pričakovanje Kristusovega rojstva: *rosite, nebesa, Pravičnega, odpri se zemlja, in daj nam Zveličarja*[7]. Nebesni svod se je pretrgal pred dvajsetimi stoletji ob Odrešenikovem prihodu in to se nenehno dogaja vsak dan, ko Jezus prihaja k nam s svojo zakramentalno prisotnostjo v sveti evharistiji. Zato moramo vsi na stežaj odpreti srce, da se bo prepojilo s to božjo roso, ki nas hoče narediti učinkovite. Najboljši način, da se

pripravimo na duhovni prihod Jezusa Kristusa na bližajoči se božič, je dobra priprava naše duše in našega telesa, da bi Jezusa vsak dan pri svetem obhajilu prejeli z novo gorečnostjo. Ali si izluščil bistvo teh dni? Koliko si želiš, da bi človeštvo sprejelo Gospoda? Ali izkoristiš lučke in okraske na ulicah tako, da prosiš, da bi od svojih ustvarjenih bitij dobil odgovor, kakršnega je vreden?

Naš Oče nas je vzpodbujal, naj te tedne izkoristimo tako, da bomo ***v svojem srcu postavili jaslice za našega Boga. Se spomnite, ko ste bili še majni? S kolikšnim pričakovanjem smo postavljali jaslice, griče iz skorje, majhne hišice in vse tiste figurice okrog jasli, v katerih se je hotel roditi Bog!***[8] Nato se je zadržal ob razmišljanju, ki ga je mogoče prenesti na vse vernike: ***Opus Dei je namenjen odraslim kristjanom, ki znajo zaradi božje ljubezni postati***

otroci; dobro vem, da kolikor več časa mineva, toliko bolj postajajo moje hčere in sinovi vsak dan manjši. S še toliko večjim veseljem, saj bomo v teh naših letih otroštva betlehemski hlevček postavljali v intimnosti naše duše[9].

Ob poglobljanju v ta izredni dogodek, ki se ga spominjamo, nas papež povabi, naj premišljujemo, da je **izpolnitev besede, ki se je začela v betlehemski noči, hkrati neizmerno večja ter – z vidika sveta – ponižnejša kakor tisto, kar je dajala slutiti beseda prerokov[10].** Izaija in vsi preroki so le od daleč slutili, kar se je kasneje zgodilo na božič. Izpolnitev tiste besede nosi v sebi veliko večjo, neizmerno moč, kajti z učlovečenjem in rojstvom Besede je **bila premagana neskončna razdalja med Bogom in človekom. Ne le, da se je Bog sklonil navzdol k zemlji, temveč se je, kakor pravijo psalmi,**

resnično “spustil”, stopil je na svet in postal eden izmed nas, da bi nas vse pritegnil k sebi.[11] Po drugi strani pa se je vse odvijalo v najgloblji ponižnosti: ta najmodrejši Bog, vsemogočen in večni, se nam daje kot nebogljen novorojenček, ki potrebuje človeške roke, da bi ga zaščitile, ter srca, ki ga bodo resnično ljubila. Kakor Marija in Jožef v betlehemiški noči, tako moramo ravnati tudi mi v tišini molitve, naše božje navzočnosti čez dan, ter ko ga zakramentalno prejmemo pri evharistiji. Že samo dejstvo, da v naših domovih postavljamo jaslice, izraža **naše pričakovanje Boga, ki prihaja k nam (...), prav tako pa je izraz zahvale Tistemu, ki se je odločil v uboštvu in preproščini z nami deliti naš človeški položaj**[12].

Prav tako se pripravljamo na praznik Brezmadežne, ki je že tako blizu. Naše otroško srce se še posebno

napolni z veseljem ob tej slovesnosti, ker v presveti Devici vidimo odsev veličine in ponižnosti, s kakršno je njen Sin prišel na svet. Veličino Marije, najčistejše, ki je vsa sveta in je najbolj vzvišeno ustvarjeno bitje. Njeno dostojanstvo je tako veliko, da ji krščansko ljudstvo vzklika z besedami: večji kot ti je samo Bog! Največja ponižnost Device Marije iz Nazareta, ki kljub temu, da je bila od vekomaj izbrana za Božjo Mater, sebe vidi in imenuje Gospodova dekla. Kolikih lekcij, moje hčere in sinovi, se moramo nenehno učiti od naše Matere, konkretno sedaj, v dneh pred njenim praznikom! Prosimo jo, naj ne pozabimo nanje ter naj jih tudi praktično uresničujemo.

Spominjam se, da je prav v teh dneh leta 1931 – od takrat je preteklo osemdeset let – sveti Jožefmarija napisal nekaj razmišljanj o skrivnostih rožnega venca, ki so od takrat brezštevilm ljudem

pomagale stopiti na pot kontemplacije. Predlagam vam, da se v teh dneh trudite izpolnjevati to marijansko pobožnost z daljšimi postanki in z več pozornosti. Naš Oče je ob neki priložnosti, ko je odgovarjal na neko vprašanje, pojasnil: **Rožni venec je presveti Mariji zelo ljuba molitev, ki je že mnoga stoletja ukoreninjena v življenju katolikov. Hkrati je preiščevanje skrivnosti Gospodovega življenja in življenja njegove Matere. Zato jo srčno priporočam, tudi kot družinsko molitev, nikar pa ne silite majhnih otrok, da bi jo molili (...). Če hočejo biti skupaj z ostalimi, naj se pridružijo; če ne, jih pustite, bodo že prišli. Biti mora nekaj prostovoljnega.**[13]

Ker je zelo spoštoval človeško svobodo, je naš ustanovitelj še dodal, da mora v tem – kakor v vseh pobožnih praksah – vsakdo slediti

svoji lastni poti. Dejal je: ***Svetoval sem enega od načinov molitve, toda nikomur ne pravim, da mora biti to nujno tudi njegov način, saj lahko obstaja še tisoč drugačnih. Duše –čeprav so si podobne –imajo vsaka svojo pot. Pojdi po kateri koli hočeš, v molitvi rožnega venca in v vsem ostalem. Če te zanima, poskušaj nekoliko premišljevati molitve, ki sestavljajo rožni venec in ki jih je določila Cerkev. Mirno moli očenaš in zdravamarije. Če postaneš raztresen, se zberi kakor zmoreš. In če si bil raztresen ves čas, si ga prav tako zmolil: 'zapel' si čudovito serenado v čast Božji Materi.***[14] V adventu postanejo zelo žive skrivnosti veselega dela rožnega venca; predvsem v zadnjem tednu, ko neposredna priprava na božič v liturgiji postane bolj intenzivna. Močno se jih potrudimo kontemplativno opazovati. V pomoč sebi in vam sem prepisal besede, s katerimi naš Oče razlaga te

prizore. *Spomnite se skrivnosti veselega dela rožnega venca: čudimo se tisti Jezusovi ponižnosti, semetipsum exinanivit formam servi accipiens, ki je izničil samega sebe in prevzel podobo služabnika, da bi prevzel meso, kot je naše. Brez greha, toda enako našemu. Zaradi te ponižnosti je kakor vsi drugi preživel v materinem telesu ves potreben čas. Gledamo Mater, ki se poniža in gre v judejsko gričevje obiskati svojo sestrično sveto Elizabeto. Zremo jo ... in ganjeni smo ob tem očarljivem prizoru, v katerem je nastal Magnifikat. Potem se rodi Jezus: kakor mi, le v večji revščini: stran od doma, v zakotnem kraju. Non erat eis locus in diversorio, v prenočišču zanju ni bilo prostora. Čeprav je bil iz Davidovega kraljevega rodu, se je Gospod hotel roditi in živeti reven. Ko evangelisti navdihnjeni od Svetega Duha pripovedujejo zgodbo o*

Jezusovih prednikih, se v pripovedi pojavi kar nekaj žená, ki niso ravno vzor kreposti; kakšna od njih niti najmanj: zato, da bi mi imeli ljubezen in razumevanje ter da bi po Jezusu znali odpuščati ljudem. V nadaljevanju vidimo presveto Devico Marijo, ki gre v tempelj, da bi se očistila ... ko pa je čistejši od Nje samo še Bog! Zgled ponižnosti! In mi, polni napuha ... Na koncu, po vseh teh prizorih ponižnosti, naša duša prekipeva v velikodušnosti, da bi se lahko posvetili božjim rečem; tako je storil Otroek, ki so ga po tridnevnem iskanju našli v templju. O tem namreč govori zadnja skrivnost: Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?[15] Devetdnevnic k Brezmadežni je izraz otroške ljubezni do naše Gospe. Kljub temune pozabímo, da je veliko bolj pomembno tisto, kar prejmemo od Marije, kot pa tisto, kar ji dajemo.

Devica Marija nam daje sporočilo, namenjeno vsakemu od nas (...). In kaj nam pravi Marija? Govori nam z božjo Besedo, ki se je utelesila v njenem naročju. Njeno “sporočilo” ni nič drugega kakor Jezus; On je vse njeno življenje. Zaradi Njega in po Njem je Marija Brezmadežna. In kakor je božji Sin postal človek za nas, tako je bila tudi Ona, njegova Mati, obvarovana greha zaradi nas vseh, kot predokus božjega odrešenja za vsakega človeka.[16]Na ta način, da zavzeto in osebno živimo devetdnevnicu k Brezmadežni, se zelo dobro pripravimo na božič. Razen tega – in izkušnje to obilno potrjujejo – nam ponuja še eno priložnost za uresničevanje nenehnega osebnega apostolata. Devica Marija vedno privlači duše in jih vodi k Jezusu. Poskušajmo trdno združiti ti dve področji – odnos do naše Gospe in apostolsko gorečnost –, sedaj in v vsem našem življenju. Premišljajmo

te besede našega Očeta, ki vsebujejo izredno moč ter predstavljajo izziv za naš vsakdanji odgovor Bogu: ***Svet je kakor velika žejna usta; žejna so Kristusa in mi kristjani smo voda, ki mora pogasiti to žejo. Svet nas čaka. Kje boš na jutrišnji dan prižgal ta ogenj in to Kristusovo ljubezen? Če sedaj ne čutiš lakote proselitizma, je to slabo znamenje. Smo le blato zemlje, toda – v rokah božjega Učitelja – bomo dajali svetlobo očem tistih ljudi, ki so slepi in ne vidijo sijaja resnice.***

[17]V mesecu, ki se je pravkar iztekel, se je začelo stalno apostolsko delo prelature na Šri Lanki. Zahvalimo se Bogu, kajti isti dan, ko so tja prišli vaši bratje, so v kapeli novega centra že lahko hranili presveti Zakrament: še en tabernakelj več v teh neskončnih azijskih deželah!

Brezmadežni Devici priporočam te začetke in apostolsko širitev, ki jo z njenim posredovanjem poskušamo uresničiti po tolikih krajih.

Moje hčere in sinovi: duše nas čakajo, te čakajo. Živimo z gorečo željo, da bi vsak dan ljubili kalvarijsko daritev. Po mnogih mesecih verskega preganjanja v Španiji v letu 1937 je naš Oče lahko šele 3. decembra prvokrat obhajal sveto mašo z vsemi liturgičnimi oblačili. Slišal sem ga, kako je z največjo hvaležnostjo govoril o vseh teh predmetih, katere mu je dal duhovnik iz Andore, ki ga je Gospodu priporočal vsak dan.

Še naprej molite za papeža in njegove namene, za njegove sodelavce v vodstvu Cerkve, za duhovne sadove njegovega nedavnega potovanja v Afriko. In ne pozabite se pridružiti mojim prošnjam Gospodu, ki – kakor sem vam dejal že tolikokrat – jih je veliko in so usmerjene k temu, da bi dajale Bogu vso slavo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2011.

[1] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 22. 12. 2010.

[2] Rimski misal, Prva adventna nedelja, Prvo berilo (B) (Iz 63, 17–19.)

[3] Molitveno bogoslužje, Prva adventna nedelja, Ad Nonam, Spev z odpevom.

[4] Rimski misal, 21. december, Vstopi spev, (Prim. Iz 7, 14; 8, 10).

[5] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 22. 12. 2010.

[6] Raz 22, 20.

[7] Rimski misal, Četrta adventna nedelja, Vstopi spev (Iz 45, 8).

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1973.

[9] Prav tam.

[10] Benedikt XVI., Homilija ob Gospodovem rojstvu, 24. 12. 2010.

[11] Prav tam.

[12] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 22. 12. 2010.

[13] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 17. 11. 1972.

[14] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 9. 10. 1972.

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 16. 11. 1967.

[16] Benedikt XVI., Govor pred podobo Brezmadežne, 8. 12. 2010.

[17] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 24. 10. 1942.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
si-si/article/prelatovo-pismo-
december-2011/](https://opusdei.org/si-si/article/prelatovo-pismo-december-2011/) (19. Apr. 2025)